

ГОЛЛІ БЛЕК

КОРОЛЕВА ПОРОЖНЕЧІ

Від авторки бестселерів за версією
The New York Times

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Ідеально, хай чого ви шукали: легенд чи любові.
Kirkus Reviews

HOLLY BLACK

THE QUEEN
OF NOTHING

ГОЛЛІ БЛЕК

КОРОЛЕВА
ПОРОЖНЄЧІ

Харків

2020

2021

ISBN 978-966-982-504-9 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Книжкова полиця підлітка»

Перекладено за виданням:

Black, Holly. *The Queen of Nothing* / Holly Black. — New York : Little, Brown and Company, 2019.
— 320 p.

Переклад з англійської Марії Пухлій

Дизайнер обкладинки Рената Куртвелієва

Електронна версія створена за виданням:

Блек Г.

Королева порожнечі / Голлі Блек ; пер. з англ. М. Пухлій. — Х. : Віват, 2020. — 320 с. — (Серія «Книжкова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-982-200-0 (укр.)

ISBN 978-0-316-31042-0 (англ.)

Владу завжди легше захопити, ніж утримати. Джуд засвоїла цей урок, звільнивши з-під свого контролю короля Кардана й наділивши його всевладністю. Тепер, ставши смертною правителькою Фейрі у вигнанні, Джуд залишається безсилою і спохвачується лише після зради Кардана. Вона вичікує, рішучо налаштована повернути собі все, що він у неї забрав. Утілення задуму прискорює її близнючка Терін, чиє життя опинилося в небезпеці. Щоб урятувати сестру, Джуд має ризикнути, повернувшись до зрадливого Двору Фейрі. От тільки Ельфгейм не такий, яким вона його залишила. На волю виривається заснуле, та все ж потужне прокляття, краєм шириться паніка, що змушує Джуд обирати між честолюбністю і людським еством...

УДК 821.111(73)

© Holly Black, 2019

КНИГА ПЕРША

Король ельфів поклявся
З донькою Землі
Побратися — хай родиться дитя,
Що освячене буде водою
Й хрестом,
Не таке, як у фейрі,
Вестиме життя.
Коли ж настане
День цих змін?
Далеко він! Далекі він!
Едмунд Кларенс Стедмен. «Ельфійська пісня»

Пролог

Королівський астролог Бафен примружився, дивлячись на зоряну мапу, й постарався не здригнутися, коли йому здалося, що зараз наймолодший принц Ельфгейму впаде й удариться своєю королівською головою.

Через тиждень після народження принца Кардана нарешті представляли Верховному королю. Попередніх п'ятьох спадкоємців він побачив одразу, новонародженими, червоними й верескливими, та леді Аша заборонила Верховному королю приходити до себе, доки не відчує, що достатньо відновилася після пологів.

Хлопчик, худий та зморщений, мовчав і витріщався на Елдреда чорними очима. Своїм маленьким хвостиком-батіжком він метляв із такою силою, що в нього мало не розмоталися пелюшки. Леді Аша, здавалося, не знала, як зручніше взяти його на руки. Ба більше, вона тримала його так, наче сподівалася, що її якнайшвидше позбавлять цього тягаря.

— Розкажи нам про його майбутнє, — наказав Верховний король.

На представленні нового принца зібралося всього кілька осіб із Народу: смертний Вел Морен, який одночасно був придворним поетом і сенешалем, а також двоє членів Живої Ради — міністр ключів Рандалін і Бафен. У порожньому залі слова Верховного короля розходилися луною.

Бафен завагався, та йому не було іншої ради, як відповідати. До принца Кардана Елдредові пощастило мати п'ятьох дітей — приголомшлива плодючість для Народу з такою рідкою кров'ю й рідкісними народженнями. Зорі віщували, що кожному маленькому принцові чи принцесі судилося чимало досягти в поезії та співах, у політиці, в добротності й навіть у гріховності. Та цього разу він побачив серед зір дещо геть інакше.

— Принц Кардан буде вашою останньою дитиною, — промовив королівський астролог. — Він стане погибеллю корони та згубою престолу.

Леді Аша різко, судомно вдихнула. Вперше притулила дитину до себе, бажаючи її захистити. Малюк у неї на руках зіщулився.

— Цікаво, хто вплинув на твоє тлумачення знамен. Може, тут доклала руку принцеса Еловін. Або принц Даїн.

«Може, було б краще, якби вона його впустила», — недоброзичливо подумав Бафен.

Верховний король Елдред провів рукою по підборіддю.

— Цьому ніяк не можна запобігти?

Те, що зорі давали Бафенові так багато загадок і так мало відповідей, було водночас чудово і сумно. Він часто шкодував, що не бачить усього чіткіше, але не цього разу. Астролог схилив голову, аби тільки не дивитися Верховному королю в очі.

— Лише з його пролітої крові може зродитися видатний правитель, але не раніше, ніж звершиться те, про що я вам сказав.

Елдред повернувся до леді Аші та її дитини, провісника нещастя. Малюк був мовчазний, як камінь, — не плакав і не агукав, — і досі метляв хвостом.

— Забери хлопчика, — сказав Верховний король. — Виховуй так, як вважатимеш за потрібне.

Леді Аша навіть не здригнулася.

— Я виховаю так, як вимагає його становище. Він же, зрештою, принц і твій син.

У її тоні відчувалася злість, і Бафен через це з незадоволенням згадав, що деякі пророцтва справджуються через ті самі дії, що мали б їм запобігти.

Якусь мить усі стояли мовчки. Тоді Елдред кивнув Велові Морену, той пішов із помосту й невдовзі повернувся, несучи вузьку дерев'яну скриньку з накресленим на кришці орнаментом із коріння.

— Дарунок, — мовив Верховний король, — з нагоди твого внеску до роду Смілаксів.

Вел Морен відкрив скриньку, демонструючи вишукане кільце з важких смарагдів. Елдред підняв їх і надягнув на леді Ашу через голову. Тильним боком долоні торкнувся її щоки.

— Ваша щедрість незмірна, мій пане, — сказала вона, дещо пом'якшившись.

Малюк затиснув у кулачку один камінь, утупившись бездонними очима в батька.

— А тепер іди спочинь, — промовив Елдред уже тихіше. Цього разу вона скорилася.

Леді Аша пішла з гордо піднятою головою, обійнявши дитину ще міцніше. Бафен здригнувся від якогось лихого передчуття, геть не пов'язаного із зорями.

Верховний король Елдред більше не відвідував леді Ашу й не викликав її до себе. Можливо, він мав би відкинути своє невдоволення й виховувати сина. Та дивитися на принца Кардана для короля було все одно що зазирати в непевне майбутнє, тож він цього уникав.

Леді Аша, як мати принца, стала дуже популярною при Дворі, хоч і більше не цікавила Верховного короля. Примхлива й легковажна, вона забажала повернутися до веселого життя придворної дами. Проте ходити на бали з немовлям на руках не могла, тому знайшла годувальницю — кішку, в якої народилися мертві кошенята.

Так тривало, доки принц Кардан не навчився повзати. Кішка тоді вже завагітніла новим виводком, а Кардан почав тягати її за хвоста. Вона втекла до стаєнь, так само покинувши його.

Тому він виріс у палаці, де його ніхто не пильнував і не плекав. Хто насмілювався б заважати принцові красти харчі з пишних столів і їсти під ними, несамовито пожираючи здобич? Його сестри та брати тільки сміялися, граючись із ним, наче з цуценям.

Одяг він носив лише вряди-годи, а замість нього вбирався у вінки з квітів і жбурлявся камінням, коли до нього намагалася підійти варта. Над ним не мав влади ніхто, крім матері, а вона рідко намагалася спинити його бешкети. Геть навпаки.

«Ти принц, — твердо казала вона йому, коли він тікав від конфлікту чи вагався віддати наказ. — Тобі належить усе. Тільки візьми це». А часом заявляла: «Я хочу цього. Дістань це для мене».

Кажуть, діти фейрі не схожі на дітей смертних. Їм не потрібно багато любові. Їх не треба вкривати ковдрою вночі — вони можуть спокійнісінько спати в холодному кутку бального залу, згорнувшись калачиком у скатертині. Їх не треба годувати: вони цілком задоволено хлиськають росу й закушують хлібом і вершками з кухонь. Їх не потрібно втішати, бо вони рідко плачуть.

Та хоч дітям фейрі й не потрібно багато любові, принцам фейрі таки необхідні поради.

Без них Карданові, коли його старший брат запропонував збити пострілом волоський горіх із голови смертного, не стало мудрості завагатися. Він діяв необачно й поведився владно.

— Влучна стрільба справляє неабияке враження на нашого батька, — сказав принц Даїн із ледь помітною глузливою посмішкою. — Та, можливо, це надто складно. Краще не намагатися, ніж зазнати невдачі.

Для Кардана, який не міг привернути доброзичливої батькової уваги, проте відчайдушно її жадав, ця перспектива була спокуслива. Він не питав себе, що то за смертний і як він опинився при Дворі. Звичайно, Кардан і не підозрював, що той чолов'яга був коханим Вела Морена й що в разі його загибелі сенешаль збожеволіє від горя. А це дасть змогу Даїнові набути помітнішого становища одесною Верховного короля.

— Надто складно? Краще не намагатися? Ці слова для боягузів, — заявив Кардан, сповнений дитячої бравади. Насправді брат його лякав, але це лише спонукало до більшої зухвалості.

Принц Даїн усміхнувся.

— Пропоную принаймні обмінятися стрілами. Тоді, якщо ти не влучиш, то зможеш сказати, що то схибила моя стріла.

Принц Кардан мав би поставитися до цієї доброти з підозрою, та стикався зі справжньою добротою надто рідко, щоб відрізнити її від фальшивої.

Замість цього він приклав Даїнову стрілу до тятиви й відтягнув її, цілячись у горіх. Його накрило тривожне передчуття. А що, як він не влучить? Чи навіть нашкодить чоловікові? Та відразу після цього Карданові майнула думка: він робить щось настільки страшне, що батько вже не зможе на нього не зважати; в душі спалахнула радість. Якщо він не може привернути увагу Верховного короля чимось добрим, то, певно, зуміє привернути її чимось дуже злим.

У Кардана затремтіла рука.

Смертний стежив за ним імлистими очима, заціпенівши зі страху. Звісно, він був зачарований. Ніхто не стояв би так із власної волі. Це й підказало йому рішення.

Кардан, видушивши із себе смішок, ослабив тятиву так, що стріла впала.

— Я не стрілятиму за таких умов, — сказав Кардан, дурнувато почувуючись через свою відмову. — Вітер дме з півночі й куйовдить мені волосся. Воно так і лізе мені в очі.

Але принц Даїн підняв лук і випустив стрілу, яку йому взамін дав Кардан. Вона вразила смертного в горло. Той упав майже безшумно, так і не заплющивши очей і тепер витріщившись у порожнечу.

Це сталося так швидко, що Кардан не скрикнув і ніяк не зреагував. Просто витріщився на брата, поволі усвідомлюючи: сталося щось жахливе.

— Ох... — задоволено всміхнувся принц Даїн. — Прикро. Схоже, схбила твоя стріла. Мабуть, можеш поскаржитися нашому батькові на волосся, що лізе тобі в очі.

Опісля, попри заперечення принца Кардана, його слів не слухав ніхто. Даїн про це подбав. Він розповів про нерозсудливість наймолодшого принца, про його зухвалість, про його стрілу. Верховний король навіть не дав Карданові права на аудієнцію.

Хоча Вел Морен благав про страту, Кардана покарали за загибель смертного так, як карають принців. Замість Кардана Верховний король запроторив до Вежі Забуття леді Ашу — і зрадів тому, що в нього з'явився для цього привід, бо Елдредові та здавалася надокучливою і водночас ненадійною. Опікуватися принцом Карданом доручили Бейлкінові, найстаршому з королівських дітей, найжорстокішому та єдиному, хто був готовий його прийняти.

Так і виникла репутація принца Кардана. Йому залишалося хіба що її підтримувати.

Розділ 1

Я, Джуд Дуарте, Верховна королева Ельфгейму у вигнанні, вранці зазвичай дрімаю перед телевізором, по якому транслюють денні програми, дивлюся кулінарні конкурси, мультики й повтори шоу, учасники якого мають долати смугу перешкод, штрикаючи ящики та пляшки й перерізаючи цілу рибину. По обіді я треную свого брата Дуба, якщо він мені дозволяє. Вечорами виконую доручення місцевих фейрі.

Уваги до себе я не привертаю, як, певно, й мусила робити від початку. А якщо проклинаю Кардана, то маю проклинати й себе за те, що здуру полізла в ту пастку, яку він на мене поставив.

Дитиною я уявляла, як повертаюся до світу смертних. Ми з Терін і Віві розмовляли про те, як нам жилося, згадуючи пахощі свіжоскошеної трави й бензину, пригадуючи, як ганяли у квача задвір'ями всього району та хлюпались у схожій на відбілювач хлорованій воді літніх басейнів. Я мріяла про порошок чай із льодом і фруктовий лід із апельсинового соку. Жадала приземленого: запаху розпеченого асфальту, обвислих дротів між вуличними ліхтарями, мелодій із реклами.

Тепер, навіки застрягнувши у світі смертних, я несамовито сумую за Краєм Фейрі. Мені хочеться магії, бракує її. Можливо, навіть бракує страху. Почуваюся так, наче марную дні уві сні, тривожачись і ніколи не прокидаючись цілком.

Я вистукую пальцями по фарбованій деревині столу для пікніків. Надворі рання осінь, у штаті Мен уже прохолодно. Трава за стінами багатоквартирного будинку заплямована світлом надвечірнього сонця, а я тим часом дивлюсь, як Дуб у лісовій смузі між нашим житлом і шосе грається з іншими дітьми. Це дітлахи з того ж будинку, хтось молодший за нього, восьмирічного, а хтось старший, і всі вийшли з одного жовтого шкільного автобуса. Вони грають в абсолютно безладну війну, ганяючись одне за одним із дрючками. Б'ються по-

дитячому, цілячись у зброю, а не в супротивника, та істерично сміючись, коли якийсь дрючок ламається. Я мимоволі зауважую, що вони вчаться фехтування геть неправильно.

Та все одно дивлюся. І тому помічаю, коли Дуб користується чарами.

На мою думку, він робить це несвідомо. Крадеться до інших дітей там, де знайти укриття нелегко. Прямує до них, а вони наче й не помічають його, хоча Дуб на видноті.

Він дедалі ближче, а дітлахи досі й не глипають у його бік. Коли ж Дуб кидається на них, замахнувшись дрючком, вони верещать із цілковито щирого подиву.

Дуб був невидимий. Користувався чарами. А я, на яку було накладено гейс, щоб чари мене не обманювали, не помічала цього до кінця. Інші діти гадають, що він розумний або просто щасливчик. Лише я знаю, як необачно це було.

Чекаю, поки діти не рушають до своїх квартир. Вони розходяться по одному, доки не зостається тільки мій брат. Мені не потрібна магія, щоб підкрастися до нього, навіть попри листя під ногами. Одним швидким рухом я обхоплюю Дубову шию рукою й так сильно притискаю йому горло, що він серйозно лякається. Пручається, мало не буцаючи мене ріжками по підборіддю. Незле. Намагається вирватись, але старається мляво. Він здогадується, що це я, а я його не лякаю.

Я зміцнюю хватку. Якщо досить довго тиснути йому рукою на горло, він знепритомніє.

Дуб намагається заговорити, а тоді, певно, відчуває наслідки браку повітря. Забуває все, чого його навчали, і скаженіє: хвицяється, дряпає мені руки й копає мене по ногах. Від цього я почуваюся жахливо. Мені хотілося, щоб йому стало трішки лячно, щоб він достатньо злякався для відсічі, а не вжахнувся.

Я відпускаю, і він незграбно відходить, задиханий і з мокрими від сліз очима.

— Нащо це ти? — запитує він і з осудом дивиться на мене.

— Щоб нагадати тобі, що бій — це не гра, — відповідаю я, почувуючись, ніби промовляю не своїм голосом, а Мадоковим. Не хочу, щоб Дуб ріс так, як я, у гніві та страху. Проте хочу, щоб він вижив, а цього Мадок мене таки навчив.

І як мені дати йому те, що треба, коли я не знаю нічого, крім власного спаскудженого дитинства? Можливо, я ціную геть не ті його епізоди, які варто цінувати.

— Як ти боротимешся з противником, який захоче справді тобі нашкодити?

— Мені байдуже, — відказує Дуб. — Таке мені байдуже. Я не хочу бути королем. *Узагалі* не хочу бути королем.

На мить я просто витріщаюся на нього. Хочеться вірити, що він бреше, та він, звісно, не може брехати.

— Ми не завжди можемо обирати собі долю, — кажу я.

— Сама прав, якщо так бажаєш цього! — заявляє він. — Я цього не робитиму. Ніколи.

Доводиться заскреготіти зубами, щоб не закричати.

— Ти ж знаєш, що я не можу, бо у вигнанні, — нагадую я Дубові.

Він тупає копитцем.

— І я теж! А в людському світі я тільки тому, що тато хоче собі ту дурну корону, ти її хочеш і всі її хочуть. А я — ні. Вона проклята.

— Вся влада проклята, — відказую я. — Найжахливіші з-поміж нас ладні заради неї на що завгодно, а ті, хто розпоряджався б владою найкраще, не хочуть, щоб їм її нав'язували. Та це не означає, що вони можуть вічно уникати своїх обов'язків.

— Ти не можеш примусити мене стати Верховним королем, — каже він і тікає від мене до будинку.

Я сідаю на холодну землю, розуміючи, що відверто заперола розмову. Розуміючи, що Мадок вишколив нас із Терін краще, ніж я треную Дуба. Розуміючи, що з мого боку було нахабством і дурістю вважати, ніби я можу контролювати Кардана.

Розуміючи, що у великій грі принців і королев мене змахнули з дошки.

***

У квартирі Дуб щільно зачинився від мене у своїй кімнаті. Вів'єн, моя сестра-фейрі, стоїть за кухонною стільницею та всміхається до

свого телефона.

Помітивши, що я тут, вона бере мене за руки й починає кружляти, доки мені не забиває памороки.

— Гезер знову мене кохає, — повідомляє вона з диким сміхом у голосі.

Гезер була людською дівчиною Віві. Вона терпіла, коли Віві уникала розповідей про своє минуле. Витерпіла навіть, коли Дуб почав жити з ними в цій квартирі. Та дізнавшись, що Віві не людина, і те, що Віві її зачаровувала, вона покинула Віві й переїхала до батьків. Мені дуже неприємно це казати, бо я бажаю сестрі щастя (а Гезер таки робила її щасливою), але Віві більше ніж заслужила, щоб її кинули.

Я відсторонююсь і спантеличено кліпаю на неї.

— Що?

Віві махає мені своїм телефоном.

— Вона мені написала. Хоче повернутися. Все буде так, як було.

Обірване з лози листя не відростає, розколоті волоські горіхи не вкладаються назад у свої шкаралупи, а кохані, яких зачаровували, не прокидаються з доброго дива й не вирішують простити все своїм страхітливим колишнім.

— Дай-но гляну, — прошу я, тягнучись до телефона Віві. Вона дозволяє його взяти.

Я прокручую назад повідомлення, більшість із яких належать Віві й повні вибачень, необдуманих обіцянок і дедалі відчайдушніших благань. Гезер же переважно мовчала, хіба кілька разів написала: «Мені треба подумати ще».

А далі — оце:

Я хочу забути Фейрі. Хочу забути, що ви з Дубом не люди. Не хочу більше так почуватися. Якби я попросила тебе зробити так, щоб я забула, ти погодилась би?

Вдихнувши, одну довгу мить я витріщаюся на ці слова.

Розумію, чому Віві прочитала це повідомлення так, як прочитала, та, на мою думку, вона тлумачить його неправильно. Якби я написала таке, то аж ніяк не хотіла б, щоб Віві погодилась. Я хотіла б, щоб вона допомогла мені зрозуміти: хоча Віві й Дуб — не люди, вони все одно мене люблять. Я хотіла б, щоб Віві наполягла: вдавати, ніби Фейрі не

існує, марно. Я хотіла б, щоб Віві сказала мені, що припустилася помилки й ніколи, нізачо, за жодних обставин її не повторить.

Якби це повідомлення надіслала я, це було б випробуванням.

Я повертаю телефон Віві.

— Що ти збираєшся їй сказати?

— Що зроблю все, чого вона хоче, — відповідає моя сестра. Для смертних це — безглузда обітниця, а для істоти, що була б прив'язана до цієї обіцянки, — просто-таки страхітлива.

— Може, вона не знає, чого хоче, — кажу я. Хоч як я вчиню, все одно буду зрадницею. Віві — моя сестра, зате Гезер — людина. Я маю зобов'язання перед ними обома.

А зараз Віві не бажає допускати жодної іншої думки, крім «усе буде добре». Вона широко, розслаблено всміхається мені й бере з вази для фруктів яблуко, яке підкидає в повітря.

— Що з Дубом? Він притупав сюди й грюкнув дверима. Він що, і підлітком буде все так драматизувати?

— Він не хоче бути Верховним королем, — відповідаю я.

— А... Це, — Віві кидає погляд у бік його спальні. — Я думала, річ у чомусь важливому.

Розділ 2

Сьогодні від походу на роботу мені легшає на душі.

Фейрі у світі смертних мають інакші потреби, ніж ті, що живуть в Ельфгеймі. Самотні фейрі, які виживають на кордонах Краю, не переймаються гуляннями та придворними інтригами.

А ще в них, як виявляється, завжди є підробіток для такої істоти, як я, смертної, яка знає їхні звичаї й не боїться час від часу встрявати в бійки. Із Браєрном я познайомилася через тиждень після того, як пішла з Ельфгейму. Він, фейрі з чорним хутром, козячою головою і копитами та капелюхом-котелком у руці, з'явився під будинком і назвався давнім другом Таргана.

«Я розумію, що ти в унікальному становищі, — промовив він, глипаючи на мене дивними козячими очима золотого кольору з чорними зіницями у формі лежачих прямокутників. — Тебе вважають загиблою, правильно? Ти не маєш соціального страхування. Не здобула освіти смертних».

«І шукаю роботу, — відповіла я, здогадавшись, до чого він хилить. — Неофіційну».

«Неофіційнішої роботи, ніж у мене, не буває, — запевнив він мене, поклавши пазуристу руку на серце. — Дозволь відрекомендуватися. Браєрн. Фука, якщо ти ще не здогадалася».

Він не просив присягати йому на вірність чи взагалі щось обіцяти. Я можу працювати стільки, скільки захочу, а платня залежить від моєї відваги.

Сьогодні я зустрічаюся з ним біля води. Підкочую на старому перекупленому велосипеді. Задня шина швидко здувається, зате він дістався мені дешево, незле працює й возить мене повсюди. Браєрн убраний зі звичною для себе ретельністю: твідовий піджак, стрічка на капелюсі, прикрашена кількома яскравими качиними перами. Коли я наближаюся, він дістає з кишені годинник і, перебільшено суплячись, дивиться на нього.

— О, я спізналася? — питаю я. — Вибач. Звикла визначати час за кутом падіння місячного світла.

Він роздратовано дивиться на мене.

— Те, що ти жила при Верховному дворі, ще не означає, що тобі треба гнути кирпичу. Тепер у тобі немає нічого особливого.

Я — Верховна королева *Ельфгейму*. Ця думка приходить до мене непроханою, і я прикушую зсередини щоку, щоб не вимовити цих сміховинних слів. Він має рацію: тепер у мені немає нічого особливого.

Натомість я якомога ввічливіше питаю: — Що там за робота?

— Одна з Народу в Олд-Порті вбиває та їсть місцевих. У мене є контракт для того, хто готовий витягнути з неї обіцянку припинити.

Важко повірити, що Браерна обходить доля людей — принаймні настільки, що він готовий заплатити мені, аби я на неї вплинула.

— Місцевих смертних?

Він хитає головою.

— Ні. Ні. Наших, із Народу.

А тоді неначе згадує, з ким розмовляє, і, здається, трохи знічується. Я намагаюся не сприймати його обмовку як комплімент.

Убиває та їсть представників Народу? Ця робота аж ніяк не з легких.

— Хто наймач?

Він нервово сміється.

— Той, хто не хоче, щоб його ім'я пов'язували із цією справою. Проте готовий заплатити тобі за це.

Із-поміж іншого Браєрн вважає за краще наймати мене ще й тому, що я можу близько підібратися до представників Народу. Вони не очікують, що смертна здатна обчистити їхні кишені чи штрикнути ножем у бік. Не очікують, що на смертну не подіють чари й що вона знає звичаї достатньо, щоб бачити їхні жахливі обладки наскрізь.

А ще мені вельми потрібні гроші, тож я готова братися за таку роботу — таку, що одразу очевидно: вона буде хрінова.

— Адреса? — питаю я, і він передає мені складений папірець.

Я розгортаю його й опускаю погляд.

— Сподіваюся, плата за це буде добра.

— П'ятсот доларів США, — каже він так, наче це — розкішна сума.

Оренда нашої квартири коштує тисячу двісті на місяць, а про продукти та комуналку я взагалі мовчу. Тепер, коли Гезер пішла, я сплачую половину — близько восьмисот. А ще мені хотілося замінити шину на велосипеді. П'ять сотень — це аж ніяк не гідно такої справи.

— Тисяча п'ятсот, — відказую я, здійнявши брови. — Готівкою, справжність якої можна перевірити залізом. Половину авансом, а якщо я не повернуся, віддай другу половину Вів'єн як подарунок моїм згорьованим рідним.

Браєрн стискає губи, проте я знаю, що такі гроші в нього є. Він просто не хоче платити мені досить, щоб я почала перебирати роботу.

— Тисяча, — йде на компроміс він, сягає у внутрішню кишеню свого твідового піджака й дістає пачку банкнот у срібному затискачі. — І слухай, половина є при мені зараз. Можеш узяти.

— Гарзд, — погоджуюсь я. Це непогана платня за те, із чим можна впоратися за одну ніч, якщо поталанить.

Він пирхає й передає мені готівку.

— Як виконаєш завдання, сповісти мене.

На моєму ланцюжку для ключів є залізний брелок. Я демонстративно проводжу ним по краях банкнот — пересвідчуюся, що вони справжні. Ніколи не зайве нагадати Браєрнові про мою обережність.

— І п'ятдесят баксів на видатки, — згарячу кажу я.

Він супитьсся. За мить сягає в іншу кишеню свого піджака й передає додаткові гроші.

— Тільки розберися з цим, — просить Браєрн. Те, що він не викручується, — поганий знак. Можливо, перш ніж погодитися на цю роботу, треба було краще його розпитати. І вже точно треба було торгуватися завзятіше.

Тепер уже пізно.

Я знову сідаю на велосипед і, помахавши Браєрнові на прощання, рушаю до ділового центру міста. Колись давно я уявляла себе лицаркою верхи на коні, яка уславилася на турнірі вправністю й доблестю. Та от біда: мої обдарування, як виявилось, лежать у геть іншій царині.

Гадаю, я вельми вправно вбиваю істот із Народу, та по-справжньому добре вмю їм допікати. Сподіваюся, це допоможе мені вмовити фейрі-

канібалку вчинити по-моєму.

Перш ніж виступити проти неї, я вирішую позбирати відомості.

Спершу зустрічаюся з гобом на ім'я Сорока, який живе в дереві в парку Дірінг-Оукс. Він каже, що чув, ніби це жінка — червона шапка, — не найрадісніша новина, та я принаймні добре обізнана з їхньою природою, бо вироста з червоною шапкою. Вони жадають насильства, крові та вбивств — і навіть починають трохи нервувати, коли їх якийсь час не трапляється. А якщо вони — традиціоналісти, то мають шапки, які занурюють у кров своїх подоланих ворогів (буцімто для того, щоб забрати собі часточку життєвої сили забитих).

Я питаю, як її звати, та Сорока не знає. Він відправляє мене до Ладгара — клурикона¹, який нипає задвірками барів, смокчучи пінку з пивних гальб, поки ніхто не бачить, й ошукуючи смертних в азартних іграх.

— А ти не знала? — стищує голос Ладгар. — Ґріма Моґ.

Я мало не звинувачую його в брехні, хоч і розумію, що це безглуздо. А тоді швидко та яскраво уявляю, як відстежую Браєрна й змушую його вдаватися всіма, до останнього долара, грішми, які він мені дав.

— Якого біса вона робить тут?

Ґріма Моґ — страхітлива генералка Двору Зубів, що на півночі. Того самого Двору, з якого втекли Тарган і Бомба. У дитинстві Мадок читав мені на ніч мемуари про її бойові стратегії. Від самої тільки думки про зіткнення з нею мене заливає холодний піт.

Я не можу з нею битись. І не думаю, що маю хороші шанси її надурити.

— Я чув, її витурили, — каже Ладгар. — Може, вона з'їла когось, хто подобався леді Нор.

Я нагадую собі, що не мушу виконувати цю роботу. Я вже не належу до Даїнового Двору Тіней. Уже не намагаюся правити з-за трону Верховного короля Кардана. Мені не треба наражатися на великий ризик.

Але мені цікаво.

Додайте до цього серйозно зранені гордоці — і десь на світанку ви на сходах під дверима складу Ґріми Моґ. Я розумію, що йти треба не з порожніми руками. Із собою в мене сире м'ясо з крамниці, що

охолоджується в пластиковому контейнері, кілька недбало зроблених бутербродів із медом, замотаних у фольгу, та ще пляшка непоганого кислого пива.

Усередині я чимчикую коридором, доки не опиняюся під дверима чогось схожого на квартиру. Тричі стукаю та сподіваюся, що запах їжі здатен перекрити запах мого страху.

Двері відчиняються, і назовні визирає жінка в халаті. Вона зігнута й спирається на відполірований ціпок із чорного дерева.

— Чого треба, золотко?

Дивлячись крізь чари, я зауважую зеленкуватість її шкіри й надто великі зуби. Як у мого прийомного батька Мадока. Того чолов'яги, що вбив моїх батьків. Того, хто читав мені про її бойові стратегії. Мадока, колишнього головного генерала Верховного Двору. А тепер — ворога трону, який і від мене не в захваті.

Сподіваюся, вони з Верховним королем Карданом зіпсують один одному життя.

— Я принесла вам подарунки, — кажу я, демонструючи холодильник. — Можна увійти? Я хочу укласти угоду.

Вона злегка супиться.

— Ви ж не думали, що коли їстимете кого заманеться з Народу, вас не спробують відмовити? — питаю я.

— Можливо, я з'їм тебе, мила дитинко, — прояснівши, відказує вона. Та все ж відступає, пропускаючи мене до свого лігва. Гадаю, не може посмакувати мною в коридорі.

Її квартира у стилі «лофт», із високими стелями й цегляними стінами. Нічогенька. Підлога начищена й блищить. Великі вікна впускають світло й відкривають непоганий краєвид на місто. Опорядження тут старе. Оббивка на кількох предметах меблів розірвана, на них видно мітки, які могли залишити випадкові удари ножа.

Тут усюди пахне кров'ю. Запах металевий, мідяний, його перекриває дещо неприємна солодкість. Я кладу свої подарунки на масивний дерев'яний стіл і кажу: — Це вам. Із надією, що ви не зауважите того, як негречно я вчинила, завітавши до вас без запрошення.

Вона нюхає м'ясо, крутить бутерброд із медом у руці й одним рухом зриває кришечку з пива. Добряче хильнувши, оглядає мене.

— Хтось навчив тебе люб'язного поводження. Цікаво, навіщо, козенятку. Ти ж явно жертва, послана з надією на те, що мій апетит можна задовольнити смертною плоттю.

Вона всміхається, показуючи зуби. Можливо, тієї миті вона скинула з себе чари, та мені про це не здогадатися, бо я вже бачила їх наскрізь.

Я кліпаю на Гріму Моґ. Вона кліпає й собі, явно чекаючи на якусь реакцію.

Я не зарепетувала й не побігла до дверей, чим дуже її розлютила. Мені це видно. Гадаю, вона дуже хотіла погнатися за мною, коли я побіжу.

— Ти Гріма Моґ, — кажу я. — Воєначальниця. Нищівниця своїх ворогів. Ти справді хочеш жити у відставці саме так?

— У відставці? — вона повторює це так, наче я завдала їй найсмертельнішої образи. — Хоч мене й скинуто, я знайду собі іншу армію. Більшу за попередню.

Часом я кажу собі дещо дуже схоже. Чути це із чужих вуст неприємно. Але це наштовхує мене на думку.

— Ну, місцеві представники Народу воліли б, щоб ти не їла їх, роздумуючи над наступним кроком. Я як людина, звісно, хотіла б, щоб ти не їла смертних, та й сумніваюся, що можеш отримати від них те, що шукаєш.

Вона чекає, коли я продовжу.

— Виклик, — кажу я, згадуючи все, що знаю про червоних шапок. — Ти ж цього жадаєш, так? Доброї бійки. Закладаюся, ті з Народу, кого ти вбила, були не такі вже й особливі. Ти марнувала на них свої таланти.

— Хто тебе підіслав? — нарешті питає вона, заново оцінюючи мене. Намагається збагнути моє становище.

— Чим ти її роздраконила? — питаю я. — Свою королеву. Певно, чимось серйозним, якщо тебе витурили з Двору Зубів.

— Хто тебе підіслав? — реве вона.

Гадаю, я зачепила її за живе. Це я вмію найкраще.

Я стараюся не всміхнутися: мені бракувало того припливу сили, який викликає така гра, замішана на стратегії та хитрощах. Соромно визнавати, та мені бракувало цього відчуття, коли ризикуєш власною

шкурою. Жалю немає місця тоді, коли намагаєшся перемогти. Чи принаймні не загинути.

— Я ж тобі сказала. Місцевий Народ, який не хоче, щоб його зжерли.

— Чому тебе? — питає вона. — Нащо їм слати кощаве дівчисько, щоб переконувати мене в чомусь?

Оглянувши кімнату, я помічаю на холодильнику круглу коробку. Старомодну картонку для капелюхів. Мій погляд чіпляється за неї.

— Мабуть, тому що вони нічого не втратять, якщо я провалюся.

На це Ґріма Моґ сміється, а тоді надпиває прокислого пива знову.

— Фаталістка. То як ти мене вмовиш?

Я підходжу до столу й беру їжу, шукаючи приводу наблизитися до тієї картонки.

— Насамперед розклавши твої продукти.

Ґріма Моґ явно веселиться.

— Гадаю, такій літній пані, як я, може придатись юна істота, що зробила б децицію по господарству. Тільки обережно. Можливо, козенятку, ти знайдеш у моїй коморі більше, ніж сподівалася.

Я відкриваю дверцята холодильника. Мені впадають в око рештки представників Народу, яких вона повбивала. Вона збирала руки й голови, якимось робом збережені, запечені, засмажені й відкладені, достоту як об'їдки після великої святкової вечери. Мене нудить.

Її обличчям розповзається недобра посмішка.

— Гадаю, ти сподівалася викликати мене на дуель? Збиралася похвалитись, як умієш задавати перцю? Тепер ти бачиш, що означає програти Ґрімі Моґ.

Я глибоко вдихаю. А тоді, підскачівши, збиваю з холодильника коробку, і та падає мені до рук.

— Не чіпай! — вигукує Ґріма Моґ і спинається на ноги, коли я зриваю кришку.

А всередині вона — шапка. Залакована кров'ю, незліченними шарами крові.

Ґріма Моґ уже на півдорозі до мене і шкірить зуби. Я витягаю з кишені запальничку й великим пальцем оживляю полум'я. Побачивши вогонь, вона різко зупиняється.

— Я знаю, що ти багато, багато років просочувала кров'ю цю шапку, — кажу я, силою волі примушуючи руку не труситись, а полум'я — не

згасати. — Можливо, тут є кров твоєї першої та останньої жертв. Без неї не лишиться жодного нагадування про твої колишні завоювання, жодного трофея, нічого. Тепер мені треба, щоб ти уклала зі мною угоду. Присягнися, що не вбиватимеш нікого ні з Народу, ні з людей, допоки ти мешкатимеш у світі смертних.

— А якщо не присягнуся, ти спалиш мій скарб? — договорує за мене Ґріма Моґ. — Це безчесно.

— Гадаю, я могла б запропонувати тобі двобій, — кажу я. — Та я, напевно, програю. А так — виграю.

Ґріма Моґ тицяє на мене кінцем свого чорного ціпка.

— Ти — людська дитина Мадока, так? І сенешаль нашого нового Верховного короля у вигнанні. Викинута, як я.

Я киваю, збентежившись, що мене впізнали.

— А що накоїла ти? — питає вона із задоволеним усміхом на обличчі. — Певно, щось серйозне.

— Була дурепою, — кажу я, бо спокійно можу в цьому зізнатися. — Проміняла синицю в руках на журавля в небі.

Вона голосно, лунко сміється.

— Хіба ми не парочка, донько червоної шапки? Але душогубство у мене в кістках і крові. Я не збираюся відмовлятися від убивств. Якщо вже мені судилося застрягнути у світі смертних, то я збираюся повеселитись.

Я наближаю полум'я до шапки. Її нижній край починає чорніти, і повітря наповнює жахливий сморід.

— Припини! — кричить Ґріма Моґ, дивлячись на мене з неприкритою ненавистю. — Годі. Дозволь мені зробити пропозицію тобі, козенятку. Ми поб'ємось. Якщо ти програєш, моя шапка повернеться до мене необпаленою. Я продовжу полювати так, як раніше. А ти віддаси мені свій найменший пальчик.

— Щоб ти його з'їла? — питаю я, відводячи полум'я від шапки.

— Якщо захочу, — відказує вона. — Або носила замість брошки. Яке тобі діло, що я з ним робитиму? Суть у тому, що він буде мій.

— І нащо мені на це погоджуватись?

— Якщо виграєш, то одержиш від мене те, що я обіцяла. А ще я скажу тобі дещо важливе про твого Верховного короля.

— Я нічого не хочу про нього знати, — різко кажу я — надто швидко й надто сердито. Я не чекала, що вона згадає Кардана.

Цього разу її сміх низький і гуркотливий.

— Мала брехушка.

Довгу мить ми витріщаємось одна на одну. Погляд у Гріми Моґ доволі доброзичливий. Вона знає, що я в неї в кишені. Я пристану на її умови. Я теж це знаю, хоча це й сміховинно. Вона — легенда. Я не розумію, як можу перемогти.

Та в моїх вухах стугонить ім'я Кардана.

Чи має він нового сенешаля? Чи має він нову кохану? Чи ходить він на збори Ради сам? Чи говорить про мене? Чи висміює мене разом із Локом? Чи сміється Терін?

— Битимемося до першої крові, — кажу я, викинувши з голови все інше. Приємно мати того, на кому можна зосередити гнів. — А пальця я тобі не віддам, — заявляю я. — Як виграєш, дістанеш свою шапку. І все. А я звідси піду. Просто б'ючись із тобою, я вже йду на поступку.

— До першої крові — це нудно, — Гріма Моґ нахилиється вперед. Тіло в неї напружене. — Домовмося битися, доки одна з нас не відступиться. Хай це закінчиться десь між кровопролиттям і смертю на безславному шляху додому, — вона зітхає, неначе думаючи про щось радісне. — Дай мені шанс зламати кожну кісточку в твоєму кощавому тілі.

— Ти цілиш у мою гордість.

Я засовую її шапку в одну кишеню, а запальничку — в іншу.

Вона не заперечує.

— Чи я влучила?

До першої крові — це справді нудно. Самі тільки танці довкола одна одної в пошуках слухної нагоди. Це не справжній двобій. Відповідаю поспіхом.

— Так.

— Добре, — вона здіймає кінець ціпка до стелі. — Ходімо на дах.

— Що ж, дуже цивілізовано, — кажу я.

— Тобі варто було б принести із собою зброю, бо я нічого не позичу.

Вона прямує до дверей, тяжко зітхнувши, наче справді є бабцею, якою видається завдяки чарам.

Слідом за нею я виходжу з квартири, йду тьмяним коридором, опинившись на ще темніших сходах, починаю нервувати. Сподіваюсь, я знаю свою справу. Вона долає по дві сходинки за раз, уже відчуваючи завзяття, і з грюкотом розчахує металеві двері нагорі. Я чую, як дзвенить сталь, коли вона витягає зі свого ціпка тонкий меч. Її губи розтягуються в надто широкій жадібній усмішці, демонструючи гострі зуби.

Я оголюю довгий ніж, який сховала в чоботі. Дотягнутися ним можна мало куди, та я не вмію зачаровувати предмети й не надто добре їжджу на велосипеді з Нічним Рубакою за спиною.

Та все ж зараз щиро шкодую, що не збагнула, як цьому зарадити.

Я виходжу на асфальтовий дах будівлі. Починає сходити сонце, забарвлюючи небо в рожеві й золоті кольори. У повітрі дме холодний вітерець, який несе із собою запахи бетону та сміття, а також золотушника з місцевого парку.

Моє серце калатає від жаху та завзяття. Коли Гріма Моґ кидається на мене, я готова. Парирую удар і відходжу зі шляху. Дратую її, роблячи так знов і знов.

— Ти обіцяла мені загрозу, — гарчить, але тепер я приблизно уявляю, як вона рухається. Знаю, що вона жадає крові, жадає насильства. Знаю, що вона звикла полювати на здобич. Просто сподіваюся на її надмірну самовпевненість. Можливо, зіткнувшись із істотою, здатною дати відсіч, вона припускатиметься помилок.

Сумнівно, проте можливо.

Коли вона кидається на мене знову, я кручуся та хвицаю її під коліно так сильно, що вона гепається на дах. Гріма Моґ реве, незграбно підводиться й на всіх парах кидається на мене. Побачивши лють на її обличчі та страхітливі зуби, я здригаюся всім тілом — страшно так, що на якусь мить мене паралізує.

«Чудовисько!» — волає мій розум.

Я зіплюю зуби, борячись із сильним бажанням ухилитися далі. Наші клинки виблискують, яскраві у свіжому вранішньому світлі, наче риб'яча луска. Метал б'є об метал і дзвенить, немов дзвін. Ми б'ємося, метаючись по всьому даху, і поки кидаємось сюди-туди, мої ноги ступають спритно. На чолі й під пахвами виступає піт. Моє гаряче дихання клубочиться в студеному повітрі.

Приємно боротися з кимось, окрім самої себе.

Ґріма Моґ примружує очі, стежачи за мною й шукаючи слабкі місця. Я пам'ятаю все, що виправляв мені Мадок, усі погані звички, від яких мене намагався відучити Привид. Вона починає низку жорстоких ударів, намагаючись відігнати мене до краю будівлі. Я поступаюся, намагаючись захиститися від цього шквалу, від її клинка, довшого за мій. Раніше вона стримувалась, але тепер уже ні.

Знову й знову вона намагається зіштовхнути мене з даху. Я б'юся з похмурою рішучістю. Піт укриває мою шкіру й тече між лопатками.

Тоді моя стопа врізається в металеву трубу, що стирчить із асфальту. Я заточуюсь, і Ґріма Моґ атакує. Я ледве рятуюся, не даючи себе прохромити, і це коштує мені ножа, який блискавично летить з даху. Я чую, як унизу він із глухим ударом падає на землю.

Не треба було братися за це завдання. Не треба було погоджуватися на цей бій. Не треба було приставати на Карданову пропозицію побратися й наражатися на вигнання до світу смертних.

Гнів надає мені сил, і завдяки йому я тікаю з дороги Ґріми Моґ, дозволяючи її клинку по інерції пролетіти повз мене. Тоді сильно б'ю її ліктем по руці й хапаюся за руків'я меча.

Прийом не надто чесний, але я вже давно не була чесною. Ґріма Моґ дуже сильна. Здивована, якусь мить вона вагається, а тоді врізається чолом у моє чоло. Я похитуюся, але я мало не захопила її зброю.

Мало не захопила.

У голові в мене гуде та злегка паморочиться.

— Це ти вже махлюєш, дівчинко, — каже мені Ґріма Моґ. Ми обидві важко дихаємо. Легені в мене наче свинцеві.

— А я не лицарка.

Неначе наголошуючи на цій думці, я підбираю єдину зброю, яку бачу: металеву трубу. Вона важка й геть без вістря, та нічого іншого немає. Принаймні вона довша за ніж.

Ґріма Моґ сміється.

— Тобі варто визнати поразку, та я рада, що ти цього не зробила.

— Я оптимістка, — відказую я. Тепер, біжучи на мене, вона ще більше розганяється, зате мені легше дотягнутися. Ми крутимось довкола одна одної; вона б'є, а я парирую удари, розмахуючи зброєю,

мов бейсбольною битою. Мені хочеться багато чого, та передусім — втекти з цього даху.

Сил меншає. Я не звикла до ваги труби, та й маневрувати стає дедалі важче.

«Здавайся, — підказує мій змучений мозок. — Відступися, поки ще стоїш. Віддай їй шапку, забудь про гроші та їдь додому. Віві може чарами наробити ще грошей із листя. Цього разу навіть буде не так страшно. Ти ж не за королівство б'єшся. Його ти вже втратила».

Гріма Моґ іде до мене так, наче відчуває запах мого відчаю. Вона перевіряє мої можливості кількома швидкими, агресивними ударами, сподіваючись подолати мій захист.

Із чола стікає піт, від якого мені щипає очі.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.